



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput LX. Quænam Juniores Professi cavere debeant ac vitare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

CAPUT LX.

*Quanam Juniores Professi cavere
debeant ac vitare.*

EA potissimum ista sunt : 1. Ut primos vo-
cationis suæ affectus ac fervores extingui
vel etiam intepescere ne sinant. 2. Ne in exte-
rioribus occupationibus dissipentur aut illas
studiolius aucupentur. 3. Ne qua in re pro-
prium sequi voluntatem connitantur, aut ali-
quid sollicitius desiderent. 4. Ut particulares
amicitias. 5. Vanam curiositatem atque in ex-
teriora effusionem declinent. 6. Ne familiarius
utantur Senioribus. 7. Ne ex respectu huma-
no aut aliam ob causam sequantur exemplum
eorum, quæ jam tum remissius agunt. 8. Ne se-
duci se sinant quibusdam effatis aut axiomatib⁹
perfectiõni contrariis, quæ subinde fortasse
percipere potuerint. 9. Ut fallum & amarum
zelum ac judicia temeraria devitent.

*I. Ut vocationis suæ existimationem, affectus
ac fervorem extingui aut intepescere
ne sinant.*

GRatia vocationis Junioribus Novitiis sen-
sibilem quandam in cunctis Religionis ex-
ercitiis consolationem ingenerat. Ad illa ergo
singulati cum fervore sponte ipsi feruntur, cun-
ctis ædificantur, Religionem tanti esse existi-
mant, ut in eâ quod existant, in Paradiso se de-
gere sibi persuadeant. Deum toto corde col-
laudant, ad adeò sanctum illos quod statum
vocaverit. Hoc unum in votis est illis, ad

P p s pro,

professionem ut perveniant, nihilque jam aliud verentur, quàm ab illa ne repellantur.

Hanc porò in illis voluptatem haud paràm promovet ipsa novitas. Ceterorum fervor Novitiorum, crebræ cohortationes spirituales, humanus Patris Magistri aliorumque Superiorum ipsorum respectus unà cum metu, ne repulsam passi in mundum remittantur, eò illos adigunt, ne segniter ac molli brachio exercitia sua peragant. At quoniam Professi Religiosis exercitiis jam tum assueverunt, ipse usus in illis existimationem ac gustum imminuit. Et quoniam adeò crebræ porò ad illos non habentur exhortationes, neque fortassis Fratrum ipsorum fervor ita ampliùs æstuat, & quoniam immunes jam sunt metu, quo tenebàtur in Novitiatu, negligentius agere incipiunt, gratiam vocationis suæ, uti deberent, non colunt, neque, uti cœperunt, porò perseverant.

Falleretur omninò, qui censeret vocationem Religiosam in eo sitam esse, quod quis in cœnobii admittus vestem Religiosam ad mortem usque gestet, minimè enim omnium in eo consistit, quin potiùs in motu quodam interiore ac sensuum & affectuum quorundam supernaturalium à Deo inspirata impressione, quos ubi refrigescere aut extinguì quis siverit, in ipsa quoq; vocatione Religiosa deferveat, aut etiam illam omninò amittit, quin propterea infami Apostasia Religionem ipsam derelinquat.

In aliquibus hujusmodi interiores Dei illos vocantis impulsus ac sensus sunt timoris, in aliis verò amoris ipsius. Quidam enim permoti fuerunt valido quodam æternitatis timore, veriti, ne
inter

De
Oratio.

inter medios hujus sæculi scopulos interirent. Alii totos divinæ Majestati devovere & consecrare se constituerunt. Ille verò, qui falsa quadam suæ præsumptione salutis divinorum judiciorum metum omnem abiecit, aut qui spiritus fervorem ac suæ Majestati in cunctis placendi studium defervescente sinit ac remittere, non nisi perquam debiliter vocationis suę sententiam afficitur. Quid porro inde sperandum? Etenim suo vitio amisit illicium, quod potentissimum medium erat, quod ei clementissimè ac misericordissimè dederat Deus, ad finem suum, qui alius non est, quam æternæ salutis, quo perveniret. Medium ergò cum perdidit, nunquid manifestum quoque finis amittendi discrimen adivit?

Ex infelicibus initiis istis nascitur minor conditionis Religiosæ existimatio, in rebus ad pietatem pertinentibus torpor & languor, atq; exercitiorum interiorum fastidium. Hac ergo ratione anni integri ac fortassis totius vitæ curriculum in isto fastidio, aut saltem qua nescio circa res spirituales indifferentia transigitur. Inde contrahitur usus & consuetudo, quam nonnulli ne in ipsa quidem extrema vitæ hora relinquunt, sed veluti vixerunt, ita & moriuntur, judicantur ac fortassis æternis gehennę tormentis addicuntur, juxta vulgatum atque usu ipso probatum istud axioma Sanctorum: *Tales vivimus, tales morimur, tales & judicamur.*

Permagna ac perquam terribilis punitio ista est, qua Deus etiam in hac ipsa vita gratiarum suarum subtractione Religiosorum in primis sensibus & exercitiis vocationis suæ remissionē casti-

castigat. Sanctus Paulus in Epistola sua ad Hebræos cap. 6. illam nobis interminatur, ubi ait, impossibile, id est, uti passim Doctores exponunt, difficillimum esse, ut illi, eò infelicitatis prolapsi qui fuerint, resurgant. *Impossibile est enim, inquit, eos, qui semel sunt illuminati, gustaverunt etiam donum cœlestē, & participes facti sunt Spiritus sancti &c. & prolapsi sunt, rursus renovari ad pœnitentiam.*

Heb. 6.4.
6.

Tantæ ergò ut obviam eatur infelicitati, Junioriores Professi in corde suo permagnam vocationis suę existimationem conservare conntentur. Nunquam oblivioni tradent ingentem misericordiam illam, quam Deus ip̄s exhibuit, ubi è mundo illos eduxit, uti nec permagnam Religionis caritatem, qua illos, quantum vis indignos, in sinum suum recepit. Quin potius identidem ingeminabunt cum sancta Matre Theresia: *Misericordias Domini in æternum cantabo.*

Sæpiùs etiam expendent illa Salvatoris acdivini Præceptoris nostri verba: *Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retrò aptus est regno Dei.* Atque si diceret, illum, qui in cœpto Dei servitio quidquam remittit, Dei regno semetipsum indignum constituere. Ab illo porrò exclusus quò quæso deveniet?

Adhæc considerabunt, Deum multò amplius offendi Religiosorum post incomparabile atque inæstimabile vocationis beneficium ingratitude, quàm effrenatâ quidvis agendi licentiâ complurium sæcularium, quibus tot gratias neutiquam impertivit, veluti S. Petrus Apostolus in secundæ Epistolæ capite secundo
fidem

DE JUNIORIBUS PROFESSIS, 609

fidem facit, ubi ait: *Si enim refugientes coinquinaciones mundi -- his rursus implicati superantur, facta sunt eis posteriora deteriora prioribus. Melius enim erat illis, non cognoscere viam Justitiae, quam post agnitionem retrorsum converti ab eo, quod illis traditum est, sancto mandato.*

2. Pet. 2.
20. 21.

Ac veluti Salvator noster ait fore, ut Judæi, qui suis proficere prædicationibus volebant, multò atrocius æternis puniantur suppliciis in die Judicii Idololatri habitantibus in urbibus Tyri & Sidonis, quibus eadem gratia concessa minimè fuerat: ita omninò dicendum est de Religiosis ingratis, qui permagnam ac perquam pretiosam vocationis suæ gratiam excolere negligunt. Quin & mellifluus Doctor S. Bernardus animadvertit, faciliùs esse reperire sæculares perditos ac dissolutos, qui ad frugem meliorem se recipiant, quàm tepidos Religiosos, qui ad pristinum fervorem reducantur, quoniam Deus istos dereliquit. *Considera opera Dei, quod nemo possit corripere, quem ille despexit.*

Eccle. 7.
14.

Consequenter ad istas veritates ritè expensas servare semper se connitentur in sancto timore Judiciorum Dei ac futuræ æternitatis, ne in falsa fortè professionis suæ compendiorum agnitione peteant, quin dignè satis opera ipsa exequantur, documentum ac monitum istud est, quod cuilibet sigillatim suggerit Spiritus sanctus, ubi ait: *Si non in timore Dei tenueris te instanter, citò subvertetur domus tua, id est domus interior conscientiae tuæ.*

Eccle. 27.
4

Cardi-

Cardinalis Bellarminus ad Societatem Jesu appellatus fuit impressione veritatis illius, esse aternitatem, quæ ipsum in vita sine expectaret, ut aternum aut infelix in inferno aut beatus esset in cælo. Hanc cogitationem adeo exactè conservabat atque excolebat, ut illam usque ad mortem præsentem semper haberet, atq; identidem intra semetipsum diceret: Ecquanam quæso ratione vel in re minima curam mei deponerem, qui tanti momenti negotio destineor, ut de nullo alio agatur, quam de æterna mea sive salute, sive damnatione? Nunquid ea in re nimium cavere mihi possem? Nihil omninò hic queo remittere, quin cuncta in discrimen adducam. Hac ratione vir apprimè Religiosus ac raræ sanctitatis evasit.

Illius exemplo juniores Religiosi, quibus cordi est, in virtute ut persistant, conservant ac magna solitudine excolunt primos Dei affectus & illicia, in quibus consistere diximus gratiam vocationis ipsorum. In minimis etiam exactissimi sunt; quin quippiam negligent. Conscientiæ illustrationibus fideles se constituunt, id quod Sancti *custodire conscientiam* vocabant, veluti oppositum *conculcare conscientiam* esse dicebant: ut proinde sicut ille relaxatur, excæcatur atque interiùs obdurescit, qui conscientiæ luminibus contravenire consueverit, ille econtrariò in officio se contineat, ac magis magisque in conscientia sua tenerescat, qui fidelibus luminibus ipsius obsecundat. Quoad in minimis fidelis extiterit, certo certius in majoribus neququam relaxabitur, at qui in minimis remittit, certissimè in

majoribus relaxabitur juxta id quod ait divinus Magister noster : *Qui fidelis est in minimo, & in majori fidelis est, & qui in modico iniquus est, & in majori iniquus est.* Luc. 16.
10.

Junior Professus ad repelcendum aut segnius agendum sollicitatus sibi met inferet violentiam. I. Mox recurrendo ad propositum & intentionem, quam habebat, ubi statum Religiosum amplexatus fuit, sequendo consilium devotissimi Thomæ à Kempis, qui ait : *Cogita frequenter ad quid venisti, & cur seculum reliquisti? Nonne ut Deo viveres & spiritualis homo fieres?*

II. Dicit intra semetipsum : Quænam, obsecro, ratio me impulit, ut mundo relicto austeram Religionis vitam amplecterer? Utrique quia Deus mihi multum videbatur amabilis; aut quia haud minus videbatur formidabilis. Atqui modò minus amabilis aut formidabilis non est, tum quàm fuerit, neque enim ipse mutatur : eandem igitur & nunc ei debeo fidelitatem, neque minus in meis immutabilem esse me propositis oportet, quàm sit ipse in suis amplitudinibus.

III. Etiam dicit : Quid est quod initio Religiosæ vitæ meæ mihi cuncta perquam facilia reddebat? Nunquid ingens æternæ salutis consequendæ desiderium, atque Inferni suppliciorum formido? ignium infernalium horror? pretium animæ meæ immortalis ac Dei imagine insignitæ inæstimabile? Æterna verò salus mea modò momenti minoris non est, quam tunc temporis fuerit : & quoad hujus vitæ spiritum duco, vereri me oportet, ne fortè
suas

suas gratias Deus mihi subtrahat. Ignes sempiterni haud minus modò quàm antea formidabiles sunt, neque anima minus pretiosa, nec non & obligationes eadem mihi sunt: haud igitur minus esse fidelis ut conntar est necesse.

IV. Euge, anima mea, quid foret, si nobis subeundum martyrium esset, quando in rebus perquam facilibus tantam reperimus molestiam ac difficultatem? Quid foret, si ob oculos nobis obversarentur ignes accensi, ut illis etiam vivi exureremur, aut famelici leones ad nos devorandos comparati, aut oleo bullienti vel plumbo liquefacto plena sartago, ut in illam demergeremur? Sanè me longè digniores excusatione viderentur illi Apostatae, si tantorum metu suppliciorum ac mortis ipsius à Deo ac fide deficerent; cùm ego tentationi succumberem, quin ab alio Tyranno quàm à mea effrenata quidvis agendi licentia aut ignavia sollicitater, & quin aliæ mihi minæ intarentur, præter quem nescio vanum timorem, ac levem & transitorium laborem. En ut virtutis ac salutis suæ amantiore recens professi sensus excolunt & affectus suæ vocationis & sequuntur consilium divini Apostoli dicentis: *Spiritum nolite extinguere.*

*1 Thessal.
5. 19.*

II. *Ut occupationibus exterioribus ne dissipentur neq; etiam illas studiosius aucupentur.*

PERquam facillè Novitiis est conservare spiritum devotionis, quoniã negotiis exterioribus non

non implicantur, quæ interiorē animi con-
turbare queant devotionem. At Professi Mo-
nasterii officiis occupantur, & quandoque
etiam Patribus in urbem egressuris socii as-
signantur. Hæc nisi sibi caveant, natura qua-
dam inde afficitur voluptate, atque ita dissi-
pantur, ac præsentiam Dei ubi amiserint,
omnis quoque devotionis gustum amittunt.
In lectionem porro spiritualem eo, quo prius,
studio non incumbunt, examini Conscientiæ
horis ad id designatis non vacant, neque ora-
tionem sarcifere mentalem connituntur, ubi illi
unà cum communitate vacare non potuerint,
pro illa materiam præparare negligunt, quæ
causa est, cur in ipsa plurimum distrahantur,
ac fructum ex illa perexiguum reportent. Et
verò qui fieri posset ad malo in occasionibus
resistendum ac virtutes exercendas debiliores
ut non essent, ubi interioribus exercitiis, quan-
tum par est, sustentare se non conantur?

E manifestissimis Junioris Professi a recto
cursu & officio suo avocationis indicium est,
ubi operosi anxique studii oblectatur nego-
tiis, ubi foris apparere gaudet, ubi illic dissi-
pat, idque quærunt, neque eo, quo prius, cellæ
sue amore aut citius ad vitæ regulatis exerci-
tia redeundi studio ac zelo afficitur.

Sui conservandi desiderio quicumque ex-
arserint, nunquam hujusmodi occupationes
sibi procurant. Illas è sola duntaxat obedi-
entia suscipiunt. Quod si illas eis ipsa injungit,
sollicitè legunt ea, quæ de illis in præmissis
continentur Directorio, illas exactè atque in
spiritu devotionis ut possint perficere. Ibi

610 DE JUNIORIBUS PROFESSIS.

bono student esse exemplo omnibus illis, ipsos quotquot viderint, specialius servant silentium ac modestam gravitatem, quæ exterioribus virtutes Deo & hominibus acceptiores in junioribus Religiosis esse omnino dignoscuntur.

Interea per id temporis frequentioribus aspirationibus, ampliori cura ac studio sese continendi in præsentia Dei, & assidua sanctorum cogitationum conversatione animabus suis duplicatam annonam suppeditant, veluti corpus duplicatis nutrire solemus cibariis, ubi majori solito labore gravatur.

Fideles sunt in recitando devotè officio divino consueto horis ad id designatis, quin nocturnum in multam diem, aut antemeridianum in vesperum differant.

Neque minùs orationem facere mentalem connituntur, ubi tempore præscripto illi vacare non quiverint, quàm mentem adire secundam, ubi primæ adesse non potuerint; Denique occupationes exteriores illis usui non sunt, nisi ut virtus eorum, utpote melius probata, amplius consolidetur.

III. *Ne quid pro suo arbitrato designent aut sollicitius desiderent.*

Alter junioribus Professis hic scopulus est, si in rebus à superiorum nutu pendentibus ipsi aliquid pro suo arbitrato designent, ac mentes suas implicent supervacaneis atque æquò sollicitioribus desideriis, quæ ipsos ab attentione ad Deum, & cogitationibus de suo spirituali profectu abducunt.

Aliqui

DE JUNIORIBUS PROFESSIS. 611

Aliqui mox ab emissa professione tædium capere incipiunt ex eo, quod porro remanere compellantur in Domicilio Novitiorum, cum aliò migrare mallent, fore sperantes, ut illic majori potirentur libertate.

Alii qua nescio vanitate honorificentioribus Altaris aut Chori officiis in majoribus festiuitatibus defungi desiderant, invidia quadam stimulari ad versus illos, quibus illa injunguntur, existimantes, atque etiam aliquando dicentes futurum fuisse, illis ipsi ut melius fungerentur.

Alii econtrariò demandatorum fastidio officiorum correpti quibusvis viis ab illis sese connituntur eximere.

Alii suo confisi ingenio studiis applicari quamprimum percipiunt.

Inter ipsos studentes sunt, qui sollicitiùs ad factos ordines, cum ætas illis sit sufficiens, promoveri desiderant.

Alij quadam ambitione præ Fratribus suis ad publicos scholæ actus obeundos præligi cupiunt.

Alii licentiam libertatemque sibi sumunt quædam Regulæ aut Constitutionum aut communium quarundem observantiarum puncta redarguendi; Superiorum etiam gubernandi modum carpere audent, aliam alterius regiminis formam sibi metipsis in sua animi levitate effingentes.

Alii denique in cordibus suis locum dant variis supervacaneis desideriis, quæ animi pacem, omnemque illis adimunt de erratis, in quibus porro persistere amant, cogitationem.

Profectum spiritualement ista negligunt, atque eorum, quæ in Religione usurpantur, exercitiorum, utpote propensione suæ contrariorum, minorem existimationem concipiunt. Eorum itaque afficiuntur fastidio, deque illis commurmurant, atque occulta eorum arrogantia aut propriæ capacitatis præfidentia fovet in ipsis proprium iudicium, propriam voluntatem, ac falsam quandam libertatem. Cùm potius sinere deberent, ut humiliter juxta sanctam deducerentur obedientiam, ad omnia, quæ placerent superioribus, indifferentes, ac Dei timore quibusvis respectibus, desideriis, propositis à propria voluntate profectis renunciantes, ut soli perfectioni suæ intenderent.

IV. Ut particulares declinent amicitias.

Singulares amicitia ac familiaritates cum Fratrum nonnullis morum aut geniorum sympathia sive mutua consensione contractæ alteram tentationem constituunt, à qua omni studio cavere sibi debent juniores professi.

Speciales istæ familiaritates sive colligationes à quibusdam occultis ac familiarioribus initium lumere amant colloquiis. Mutuis inde foventur & corroborantur complacentiis ac mutuo in suis defendendis erroris auxilio. Illæ plerumque reperiuntur inter illos, qui sunt immortificati atque alicujus immoderatae animi affectionis dominationi jam tum subjecti. Etenim adeò agrestis atque illiberalis capaces imperfectionis haud
cum

cum aliis quam sui colligantur consimilibus, aut certè si quis ex virtutis studiosis quid simile imprudenter patiatur, actum immortificatus, inobediens, atque illi, cui se colligaverit, haud absimilis evadet. Atque istud ipsum est, quod eximiè observavit S. Chryostomus ubi ait: *Bonus sic malo connectitur, ut aut pares reddantur, aut citò ab invicem separentur. Amicitia enim pares quarunt aut faciunt.* Indeque subjungit: *Rerum natura sic est, ut quoties bonus malo conjungitur, non ex bono malus melioretur, sed ex malo bonus contaminetur.*

Ulus omnium palam id fecit sæculorum. Etenim colligationes istæ conservari non possunt, nisi inter complures Regulæ, Constitutionum & communium observantiarum transgressiones. Commurmurabunt, silentium solvent, tempus solitudini consecratum inutiliter simul transigent, aliaque consimilia errata ac noxas committent, quantumlibet is, qui hæctenus Regulæ suæ observantior extitit, initio pluribus conscientiaë stimulis angatur, at mollis quædam complacentia demum conscientiam superat ac veluti extinguit.

Inde invicem arcana sua aperiunt, ac mutuaë fidei silentioque committunt: superiorum suum dicta ac gesta sua celant, pristinumque erga illum candorem ac simplicitatem abjiciunt. Quod si unus eorum inquietatur, mox curarum ac sollicitudinum suarum partem in socium suum transfert, qui illius sensuum atque affectionum se participem

614 DE JUNIORIBUS PROFESSIS,
constituit, quique cum illo commurmurat, ut
etiam superioris & aliorum administratio-
nem illius respectu coarguat. Quod si qua
re opus ille habet, hic curam ipsius agit, ita ut
animus unius commodis incommodisve al-
terius totus intendat, sicque ambo vocationis
suae finem, qui spiritualis ipsorum profectus
est, oblivisci omninò non dubitent.

Devotissimus Pater Thomas a Kempis ad-
versus hæc errata juniores Monasterii sui Re-
ligiosos præmuniturus illos verabat speciali
hujusmodi societate copulari cum illis, qui
minus modesti, minusque essent animis col-
lecti, ne fortè illis similes evaderent. Cavete,
illis inquebat, à sociis vagis & jocosis, ne di-
scatis fabulari & ridere cum levibus, qui am-
bulant per amœna loca ad hospitia prava. Serm.
1. ad Novit. Id quod omninò consentaneum
est monito, quod suggerit nobis Sanctus Spi-
ritus Proverb. cap. 13. ubi ait: *Qui cum Sa-*
pientib. u. graditur, sapiens erit: amicus stulto-
rum similis efficietur.

Prov. 13.
20.

Juniores ergo Professi sui in bono conser-
vandi studiosi, neque ob ullam sympathiam
particularem alicujus ex fratribus suis amici-
tiam aucupari, neque etiam respectu humano,
molli complacencia aut falsa charitate suam
ulli, ea illam ratione captanti, debent permit-
tere. Quantumvis ille inde indignetur, nil
refert. Quotocunque etiam odio forsitan
illos prosequatur, hoc falso se superari sinere
non debent prætextu, quin potius audiant,
quid dicat S. Isidorus: *Melius est habere ma-*
lorum odium, quam consortium. Sicut multa
habet

DE JUNIORIBUS PROFESSIS. 615

habet bona communis vita Sanctorum, sic plurima mala societas affert malorum. Nullus porrò huic tentationi succumbet, qui in cunctis rebus suis superiori aut Directori aperiendis simplex & candidus erit.

V. *Ut fugiant vanam curiositatem atque in exteriora effusionem.*

Qui sensuum curiositate in exteriora se effundunt, novum pariter obstaculum fini vocationis suæ, quæ est unio cum Deo, ad quam absque interiori animi collectione perveniri non potest, objiciunt. Cunctis se immiscent negotiis, omnia videre, omnia scire, de omnibus loqui ac suam proferre volunt sententiam, atque interim inter hæc omnia illius, cujus causâ Religionem sunt ingressi, obliviscuntur.

Juniores Professi profectus sui studiosè generosè à se resercent omnia, quæ illis injuncta, demandata aut necessaria minimè fuerint. Simples existant, id est multiplici- tati, agitationi & confusioni animi renunciant, quippe quæ ipsos in diversa distraheret, ac Deo vacuos rerum variarum speciebus repletet, adeoque in ipsis veræ intimæque pietatis sensus exiccaret, atque in perpetuum ad vitam verè spiritualem ineptos constitueret.

Vivacioris imaginationis ac ferventioris ingenii & naturæ conditionis qui fuerint, initio permagna hic invenient obstacula: at ubi bonam adhibuerint voluntatem, facile id, quod animis intenderint, assequentur. Persuasum nimirum omninò sibi habebunt, inutilia

esse omnia præter æterna. In memoriam revocabunt illa Domini Salvatoris nostri verba: *Porro unum est necessarium. Quid prodest homini, si mundum unversum lucretur, anima vero sua detrimentum patiatur?*

Luc. 10.

42.

Matth. 16.

26.

Quod si divinus hic Magister noster adeò absolutè loquatur de nihilo omnium divitiarum ac mundi universi amplitudinum, si cum solo bono animæ comparentur, quid nos cogitare oportet de nuda quadam vana curiositate ac sensuum nostrorum inutili oblectatione? Dicent ergo intra semetipsos cum Da-

Psal. 16. 4

vide: *Non loquatur os meum opera hominum. Aut cum filio illius sapientissimo Salomone. Vanitas vanitatum & omnia vanitas.*

Eccle. 1. 2.

Ibid. v. 8.

Non saturatur oculus visu, nec auris auditu impletur. Cogitabunt professione se sua, quantum attinet ad negotia mundi istius, in numero mortuorum constituisse semetipsos. Quod si autem jam mortui estis, ait Apostolus, ecqua igitur ratione porro de mundi negotiis loquimini, tractatis ac deciditis, atque si etiamnum in vivis ageretis? Omnibus ergo istis supersedete, atque unicè Deo vacate.

Coloff. 2.

20. 21. 22.

Si ergo mortui estis cum Christo ab elementis hujus mundi, quid adhuc tanquam viventes in mundo decernitis? Ne tetigeritis, neque gustaveritis, neque contraxeritis, que sunt omnia in interitum ipso usu. Boni ergo Religiosi, qui suæ perfectioni sincerè intendit, epigraphæ sive Symbolum poterit duobus hæc verbis comprehendere: *Latere & nesciri.* Sive etiam istis: *Nec videre nec videri.*

VI.

VI. *Ut familiarius ne utantur
Senioribus.*

Districtissimè id vetatur in Bullis, ut vo-
cant, Clementis 8. Romani Pontificis,
quibus complectitur decreta, quæ condidit
pro Reformatione Monasteriorum. Hic er-
go delinqui non potest, quin magnam quis
committat inobedientiam Deo perquam
ingratam, ac multam promereatur in-
signem.

Atque quantumvis in materia obedientiæ
necessarium non sit afferre rationem, quo-
niam sat est dicere rem esse prohibitam: at-
tamen en duas rationes, quas D. Basilius in
suis Regulis, quibus eandem inseruit prohibi-
tionem, adducit. Prima est, *ut ex raritate
congressus reverentiam adversus ipsos (Senio-
res) retineant (Juniores). Altera: Ne pro-
clivitas major ad peccandum in animis illorum
nascatur, quando in exequendis officiis Senio-
res sive grandiores labi animadverterint.* Reg.
Ful. c. 15. Juniores Religiosi facillimè soli-
citantur, ut in familiaritatem se insinuent Se-
niorum, ac potissimum eorum, qui majoris
amicitiæ illis exhibent indicia. Quoniam na-
tura, quæ plurimum gaudet amari, facillime-
que plus æquo sibi permittit, ubi postquam
in Novitiatu in magno sui contemptu atque
humilitate cohibita fuerit, à Professione non-
nihil erectam se esse advertit. Unde ansam
mox arripit occultâ quadam arrogantia se-
cernendi se à Novitiis, neque amplius mul-
tùm illis, sed conformandi se potius Seniori-
bus,

bus, qui aliquam ei benevolentiam testificantur. Persuasum jam tum habet sibi, in modicis observantiis accuratorem solis esse propriam Novitiis. Atque ea causa est, cur complures Juniores Professi quorundam Seniorum, qui illos amant, exemplo, multas negligant modiciores Chori Cæremonias, multas admittant oculorum, manuum ac vocis in conversatione immodestias, aliaque faciant, quæ fore, cum adhuc Noviti essent, nunquam credidissent, totâ suâ ut vitâ committerent.

E potissimis adversus hujusmodi errata ac noxas antidotis istud erit, ut nunquam Patribus loquantur nisi genuflexi, veluti in Constitutionibus ac Directoriis præcipitur, quantumvis Patres ipsi pro sua humanitate illos surgere jubeant, neq; ullum cum eis commercium illis sit, quin Directori id suo aperuerint.

VII. *Ut non sequantur exempla eorum, qui jam tum de disciplina remiserint.*

Perplacet naturæ, ubi aliquem licentiùs aperiendi obtentum repererit. Atque istud ipsum est, quod animo facili negotio persuadet, in mortificationis exercitiis remissionem, pluribus communis cum sit, adeò notitiam non esse, indeque eam consecrandi audaciam arripit. At ipse Deus id vetat, ubi ait: *Non sequeris turbam ad faciendum malum.* S. Cyprianus hanc animadvertit animi humani deceptionem, quæ eò luctuosior, quo amplius voluntaria est, neque ex ignorantia, sed molli quadam procedit ignavia. Molestius ei est, se se ubi habet constringere aut subicere. Difficultas

Exod. 23.
2.

cultas quam sentit illum dicere facit, esse solum, jugum portare qui debeat, indeque etiam aliis esse derisui. Pudet illum aliis in Regularum ac modiciorum observantiarum cultu esse accuratiorem, atque hominibus ut ne displiceat, quo nescio respectu humano Deo mavult ipsi displicere. Facile sibi persuadet in istis aut istis transgressionibus mali parum aut etiam nihil esse, cum tot sint, apud quos Religioni non habeantur. *Malos, inquit hic Sanctus Pater, quisquis non imitatur, offendit, consensere iura peccatis, & coepit licitum esse quod publicum.*

Sanctiores Religiosi in sua juventute huic minimè omnium acquieverunt errori. Eorum erga Deum & conscientias suas fidelitatem, neque impropere opprobria, neque irrisiones unquam labefactare potuerunt. S. Thomas Aquinas cum etiamnum studiis vacaret literarum, adeò in humilitate, in silentio, in simplicitate cæterisque virtutibus erat confirmatus, ut quantumvis ipsius discipuli, qui excellentioris sese ingenii esse autumabant, illum per deridiculum *bovem mutum* appellitarent, de illis ne vel tantillum remitteret. Joci aliquando ac ridiculis illum carpebant, quod cum in lectione in Refectorio de aliquo accentu absque ratione reprehensus fuisset, ei, qui illum correxerat, humiliter se submisisset, id quod ipsi facturi non fuissent: at ipsum à simplicitate sua haudquaquam abducebat ista derisio.

S. Andreas Corsinus Ordinis nostri Episcopus

scopus Fesulanus, cum in majori Conventu Parisiensi studiis vacaret, ubique se animi collectionis, modestiæ ac silentii studiosiorem exhibebat. Nonnulli ex condiscipulis illius idcirco illum deridebant, *mutum* ipsum ac *surdum* vocitantes: at ille idcirco de gravitate sua atque ad Deum attentione assidua ne vel tantillum remittebat. Ad eum igitur modum sancti Religiosi juniores successores suos docuerunt ex virtutis præscripto vitam agere etiam supra exemplum, atque officio suo constanter post Professionem æque atque in Novitiatu satisfacere, tametsi ipsi soli essent, qui Regulas observarent. Nos, inquam, docuerunt minimè curare derisiones neque nimis usitatum illud: *Quid dicent alii?* neque etiam sinere nos superari ab humano respectu aut hominum objurgationis timore. Omnes omninò magnificiamus, at paucos, id est sapientiores ac virtutis studiosiores & Christi Jesu ac Sanctorum imitatores, sequamur oportet. Hoc quoque documentum junioribus, qui scientiæ moralis studio vacare contenderent, suggererat Epictetus, ubi ait: *Si Philosophiam cupis, prepara te, ut irridearis, & subsannaris à multis, ut dicant: Hic repente nobis Philosophus emerferit.* Enchrid. c. 29. Adjungit: *Si quid proficere vis, ne recusa, quominus ob res externas amens & fatuus habearis.* c. 18. Quòd si ille juniore ad moralem purè humanam hac ratione comparavit, multò amplius quid nobis constitutum esse debet, ut

ut interiores evadamus, ac sapientiam divi-
nam assequamur.

Verùm enimverò documentum adjicie-
mus multò sanctius, sublimius ac longo usu
manifestius, quod noster Ven. Frater Joannes
à S. Sampsonè in suis nobis scriptis reliquit.
*Nunquam, inquit, de consuetis exercitiis no-
stris vel tantillum remittere, neque ad alios eo-
rumq; opera debemus refl. ètere: ut bono exem-
plo aliè edificemur, malum verò foras emitta-
mus, ne ulla ad nos iniret ratione. Hoc faciendo
exemplariter vivimus supra exemplum hoc est
nobis ipsis quale debemus exemplum præbemus,
quin curemus, an ab alio accipiamus, nec ne.
Hac ratione nullam in animabus nostris pla-
gam accipimus à rebus, quæ extra nos sunt.*

Ut tentationem superemus, qua ad nos
perverso aliorum exemplo, humano respe-
ctu, aut ignaviâ, conformandos incitatur,
animate nos possumus istis Salvatoris nostri
verbis: *Omnis quicumque confessus fuerit me* Luc. 12. 8.
*coram hominibus, & filius hominis constebi-
tur illum coram Angelis Dei.*

Qui autem negaverit me coram hominibus, ibid.
negabitur coram Angelis Dei.

*Nam qui me erubuerit, & meos sermones,
hunc filius hominis erubescet, cum venerit in c. 9. 26.*
*Majestate sua & Patris & Sanctorum An-
gelorum.*

Videte ergo, ne & vos similes efficiamini fa- Baruchi
Etis alienis. 6. 4.

VIII. *Ut non approbent sermones, neque pronuntiata, sive axiomata contraria perfectioni.*

1. Cor. 15.
33.

v. 34.

SANÈ haud absque urgentissima ratione divinus Apostolus ait: *Corrumpunt mores bonos colloquia mala.* Statimque commonefacit fideles, ut illis occupari se non sinant, ne forte, ubi aures perniciosæ doctrinæ bibulas præbuerint, errori ac peccato portas aperiant, ubi addit: *Evigilate justi & nolite peccare.* Ibid.

Loquebatur eo loco de nonnullis, qui corporum non credebant resurrectionem, quoniam, veluti Sadducæi, animæ negabant immortalitatem. At monitum ipsius locum habet in omni generis perversa doctrina, æquè nimirum illa, quæ bonis moribus, atque illa quæ Mysteriorum repugnaret veritati.

In Ecclesia nascente perversa erant ingenia, quæ hæresin istam introducere satagebant, unum & alia, quæ crucis mysterii efficaciam impugnabant, quos idem Apostolus appellat *Inimicos crucis Christi, qui terrena sapiunt:* atque alia denique, quæ varios disseminabant errores, contra quos idem Apostolus recens conversos præmuniebat Christianos. Porro in singulis deinceps sæculis mali homines extiterunt, qui sacras Evangelii veritates conati sunt enervare, & quibus non defuere sectatores, contra quos insurrexerunt Sancti Patres, ne forte boni ac simplices Catholici ab instituto deducerentur. Zaniam illam erant, quæ inimicus homo subinde bono semini superseminavit.

Ad

Ad eum modum Diabolus ordinum Religiosorum peculiariter, uti Ecclesie generatim, juratus hostis habet subditos suos, vana, audacia, ab omni dominatione libera, desidiola, delicata ac voluptuosa ingenia, qui in illis liberioribus ac temerariis sermonibus suis axiomata perfectionis enervant: adversum quos confirmari necessario debent Juniores Professi, ne illis incauti decipiantur.

Nonnunquam illos audient de rebus, quæ ex hominum mundanorum sententia coruscant & excellunt, multò majori cum existimatione loquentes, quam de virtutis unquam locuti præstantia fuerint. Immoderatè laudabunt ac deprædicabunt scientiam, eloquentiam, ingenii excellentiam, concionum sacrarum elegantiam, magnatum benevolentiam ac liberiores & familiariores ad illos accessum nonnullorum Religiosorum, temporales facultates ac bona aut beneficia, quæ inde recipiunt, Officiorum ac dignitatum Religionis honorem aliaque consimilia, atque si in istis suprema sita foret beatitudo. Sermones isti fovent spiritum superbiæ ac subtiliter occulta quadam ambitione inflant cor illius, qui ipsos audierit, ut fore speret, ad hujusmodi bona aliquando ut perveniat.

Quod si igitur actutum non convertatur ad Deum, ut agnoscat in omnibus istis meram esse vanitatem, nisi quantum ad ipsius gloriam conducunt, occupatus & infectus manebit eodem spiritu vanitatis adversus
humi-

humilitatem ac depressionis amorem, ut proinde multò quam antea minùs religiosus evadat.

Aliàs loquentes ipsos audias in gratiam commoditatum & corporis liberè aliùs habendi rationum, in magnum austeritatum ac sancti nostrimetiporum odii detrimentum. Querimonias habebunt de jejunio dicentes illi aliquam adhiberi posse moderationem. De cibo potuque murmurabunt, dicentes post accuratiorem vitæ regularis observationem nil minus expectari posse, quam benè apparatus cibum ac potionem. Quin & vitæ regularis exaggerabunt rigorem, contendentes illam æquo asperiores adeoque esse intolerabilem, quæ facili negotio posset mitigari. Dicent etiam in quibusdam religiosissimis Ordinibus quotidie non vacari orationi mentali, nisi per horæ dimidium, in aliis Religiosos è somno non consurgere media nocte, atque in aliis majorem atque honestam illis permitti libertatem. Verùm silentio involvent, in iisdem fortassis Ordinibus majores esse abstinentias, aut majorem à mundo ac mundanis separationem, aut continuos pro animarum salute labores, sicque relictis amaris sola dulcia animadvertent.

Sermones etiam non rarò instituent de animi relaxationibus ac recreationibus extraordinariis, qui illarum desiderium excitant etiam in illis, qui de ipsis minimè cogitabant. Conquerentur æquò prolixius esse officium divinum, quantumvis ipsum, licet

esset

esset dimidia ex parte contractius, nihilominus ipsis justò longius videretur. Opera supererogationis contemptui habebunt, ac pœnitentias extraordinarias cilicii, fetis asperæ subuculæ, catenarum ferrearum similiumque asperitatum in Religionibus reformatis usitatarum deridebunt. Ridicula jacent in Fratres suos vitæ spiritualis ac mortificationis studiosiores, atque observationis Regularis zelantiores. Vitam interiorum veluti illusionem & fatuitatem, aut veluti otiosam & inutilem ludibrio habebunt. Omnes istiusmodi sermones adversantur Spiritui Religionis, qui laboris ac rigoris est, atque si is, qui illos audit, illicò ad Deum se erigere negligat, neque in corde suo actus oppositos eliciat, eosdem affectus induet, ac sensim relaxatior, & voluptatum studiosior, sicque minùs quam antea, Religiosus evadet. Aliàs superiorum administrationem, in magnum simpliciter, qua in obediendo opus est, dispendium, judicabunt. Sermones quoque miscebunt in gratiam indifferentiæ, insolenter sustinentes hoc vel illud à superioribus jure imperari non posse. Errata in ipsis disquirent, ut inde accipiant prætextum minùs exequendi imperata ab ipsis, dicentes ab ipsismet ea neutiquam observari. Quòd si in perscrutandis & corrigendis culpis fuerint accurati, indiscretionis ipsos redarguent. Visitorum & Ordinis Comitiorum Constitutiones ac leges, veluti res frivolas, atque quæ promulgentur indignas,

R r gnas,

gnas, contemnent. In sui excusationem allegabunt abusus ac Regulæ & Constitutionum transgressiones usu contractas, quasi forent legitimè introductæ consuetudines. Dicent audacter, reverà quidem hæc aut illa à Regula & Constitutionibus fuisse imperata, non tamen ampliùs observari, sicque illis sufficienter esse derogatum. Quin & istud adjicient; Regulas esse duntaxat simplicem aliquam Directionem, adeoque non obligare in conscientia, neque proinde illarum transgressiones obnoxias esse peccato. Porrò quænam obsecro esset inordinatio, si quispiam juniorum Fratrum ista audiens illis fidem haberet, ac perversos sermones istos quasi totidem existimaret esse veritates? Nunquid hoc incidere foret in istam infelicitatem, quam in Phariseorum discipulis Salvator noster deplorabat? Quoniam nimirum illi, postquam per mare & terram discurrissent, ut juvenum aliquem in Scholam suam pellicerent, illum falsis ac rationibus suis servientibus interpretationibus quasi quodam veneno inficiebant ac proinde duplo ipsis magis noxium constituebant. *Væ, inquit, vobis scribæ & Pharisei Hypocritæ: quia circuitis mare & aridam, ut faciatis unum profelytum & cum fuerit factus, facitis eum filium gehenna duplo quàm vos.*

Matth.
23. 15.

Ut quis ergo perversas impressiones istas facilè ne concipiat, opus est, ut se teneat in usu contracta dispositione 1. Semper tendendi non ad faciliora & commodiora
sed

sed ad perfectiora. 2. Semper ardendi meliori observantiæ Regularis in Monasterio conservandæ zelo. 3. Neutiquam metuenti offensam eorum, qui eadem ratione sunt minus affecti. 4. Sibi placendi in eo, quòd sit incognitus & opertus. 5. In omnibus summis laudibus celebrandi & constanter profitendi atque exercendi austeritatem, quantumvis etiam patrari miracula videret ab iis, qui molliorem vitam consecretantur.

Ab illis, ut quis in occasionibus sese tueatur, optima & compendiosissima via est silentium, ut nullo unquam tempore de hujusmodi argumentis eum quovis disceptet. Melius enim Eva fecisset, si cum serpente, qui primus perversa axiomata & effata, quibus obedientiam divino præcepto adhibendam impugnaret, disseminavit, habenda disputatione distineri se minimè siveret.

Cogitandum quoque erit, hujusmodi ratiocinationes non tam ex hominis quam mali Dæmonis in illo & per illum loquentis ore procedere. Veluti etiam serpens, qui jam jam Evæ fuerat locutus, per illam etiam inde loquebatur Adamo. *Serpens latebat in fœmina.* Considerandum nihilominus est, à Deo permitti, ea ratione ut nostra probetur fidelitas, quam inconcussam servemus oportet.

Interius exercitium in eo situm erit, ut ad Deum perfugiamus ac falsitatibus istis devota ad Divinam ipsius Majestatem elevatione obstetamus dicendo, exempli gratia.

1. Nunquid mundi hujus gloria, nunquid

R r 2 vita

vita voluptuosa, nunquid summa, atque
omni subjectione soluta libertas est, cujus
quærendæ ergò statum Religiosum ambivi?
Nunquid potius abjectio, pœnitentia, atque
ad omnes Regulas submissio est? *Narrave-*
runt mihi iniqui fabulationes, sed non ut lex
tua.

Psal. 118.
85.

2. Cogitent & dicant alii, quidquid ipsis
libuerit, ego verò itentidem dicam: *Mihi*
autem adhaerere Deo bonum est, ponere in Do-
mino Deo spem meam.

Psal. 72.
28.

3. *Beatus vir, cujus est nomen Domini Spes*
ejus, & non respexit in vanitates & insanas
falsas.

Psal. 39. 5.

4. Vita transit, & æternitas appropinquat.
Quid, amabò, in hora mortis ampliori solatio
mihi erit? an quòd vanos splendores & vi-
tam molliorem quæsierim, an verò quòd in
meimetipsum contemptu ac pœnitentia per-
severaverim?

Psal. 38. 6

5. *Veruntamen universa vanitas: omnis*
homo vivens.

v. 7.

6. *Veruntamen in imagine pertransit homo:*
Sed & frustra conturbatur.

Eccle. 2.
16.

7. *Eccetransseunt universa sub sole: & futu-*
ra tempora oblivione pariter cuncta operient.

s. 11.

8. *Si annis multis vixerit homo, & in his*
omnibus letatus fuerit: meminisse debet te-
nebrofi temporis & dierum multorum: qui
cum venerint, vanitatis arguentur pra-
terita.

v. 8.

IX. *Ut locum non dent falso & amaro zelo,
neque judiciis temerariis.*

Nonnullos quandoque reperire est Juniores Professos indole & ingenio criticos, qui uti sui conservandi studiosi existunt, ita ad dicta, facta ac gesta aliorum perstringenda & coarguenda proclivissimi sunt. Quantumvis illis ipsi sint Seniores, eos tamen, quo nescio falso & amaro zelo, liberimè judicant & condemnant. Facilius æquo indignantur & offenduntur, atque, ut sic dicam, scandalizantur, in partem deteriorem interpretantes ea, quæ sæpe extra omnem culpam atque etiam ex obedientia peraguntur.

In hoc ipso palàm faciunt, ipsis deesse spiritum Charitatis, quæ teste S. Paulo suavis est, patiens est, neque mali quid facile suspicatur de proximo. *Charitas non cogitat malum,* quin potius tantum abest, ut de erratis illius triumphet, ut potius illa, si possit, benigna interpretatione excuset, atque ubi manifesta non fuerint, illa credere recuset.

E præclarissimis S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis exercitiis stud erat, *quod oculos proximi virtutibus apertos, at imperfectionibus clausos haberet.* Qui aliorum erratis considerandis distinentur, non attendunt, expositos esse sese manifestæ tentationi mali Dæmonis, qui ex una parte illic ipsos moratur, quin ad se ipsos atque ad proprias attendant imperfectiones, eas ut emendent: ex alia vero parte eorum fovet superbiam ac proprium amorem, ubi

630 DE JUNIORIBUS PROFESSIS.

occultâ quadam arrogantia sibi persuadent, ita sese esse compositos ut facere penitus ipsi nollent ea, quæ in aliis reprehendunt.

Ista usitatio Juniorum Religiosorum, quantumvis alias ferventium ac devotorum, tentatio est. Postea enim quàm de aliis vitiis complures victorias reportaverunt, in istud incauti prolabuntur. Magnum hoc obstaculum est spiritali eorum profectui, tum quia, ubi alienis distinentur negotiis, illi non queunt intendere, tum quia suam interiorem amittunt pacem ac tranquillitatem, absque qua boni omninò nil fieri potest. Tandem verò usu ipso non sine insigni detrimento suo comperient futurum, ut in superbiæ, alperitatis ac temeritatis suæ punitionem ipsi in eandem, quam condemnant, aut fortassis etiam majorem, culpam prolabantur. *In quo enim judicas alterum, te ipsum condemnas: eadem enim agis quo judicas.*

Rom. 2. 1.

Remedium erit, ut mox proprias consulant conscientias, atque in illis proprias considerent imperfectiones. Atque cum indignatione aut cordis amaritudine contra quempiam commoveri se posse animadvertent, intra semetipsos dicent

1. *Si sine peccato es, mitte lapidem.* Quod si omni tu vitio careres, fortassis alios redarguere posses. At vero nunquid & tu ipse in multis delinquis? velut igitur alii te perferunt, ita & alios ipse sufferre addiscas.

2. Eheu! teste S. Bernardo dicebat quidam

dam bonus Religiosus, hic hodie culpam committit, & ego forsan crastina die eandem admittam.

3. Dicent sibi metipsis: *Tu quis es, qui iudicas alienum servum? Domino suo stat aut cadit; stabit autem, potens enim est Deus statuere illum.* Ut quid mihi sumo iudicium illius, in quem jus nullum est mihi? Volo equidem ipsum esse tali aut tali defectui obnoxium, at præclaris etiam animi dotibus & ornamentis instructum esse non considero. Nunquid igitur aranea ero, ut illis duntaxat, in illo reprehendi quæ queant, insistam, & non potius apis, ut illo, quod in ipso laude dignum est, ædificer? Et verò quis obsecro in mortali hac vita numeris est omnibus absolutus? Sed & aliud adversus falsum zelum præstantissimum remedium est, ut in cordibus nostris suaviorem foveamus Charitatem, eaque suadente proximorum defectibus potius ad commiserationem, quàm indignationem commoveamur, ac Deum pro illis deprecemur. Veruntamen animi abstractio, qua proximorum defectus, quantum possumus, dissimulando relinquimus, ex duorum insignium contemplativorum nostrorum B. Joannis à Cruce & Ven. Fratris Joannis à S. Sampsonē sententia omnibus remediis præstantius est. Vivito, inquiunt eximii viri isti, in silentio ac secessu, quin aliorum defectus attendas, sed sæpius cum Deo communicando animam tuam possidebis in pace, atque in virum perfectum evades.

Rom. 14.

4.